

lig begrundelse for beslutningen om at flytte sagen til de implicerede parter?»

Svar:

Der er ikke ved forslaget til § 702, stk. 2, om flytning af straffesager fastsat formkrav for den afgørelse, som træffes af landsretspræsidenten i anledning af en anmodning om, at en sag skal behandles ved en anden byret.

Det samme gælder for de øvrige regler i retsplejelovens kapitel 63 om værning og forening af straffesager.

Det antages at indebære, at afgørelsen kan træffes enten ved *kendelse* eller ved *beslutning*.

Kendelser skal ledsages af grunde, jf. retsplejelovens § 218, stk. 1, 1. pkt. Sådanne afgørelser skal således altid indeholde oplysning om de synspunkter, der er lagt til grund for afgørelsen.

Andre *beslutninger* behøver ikke at begrundes, medmindre det særligt er foreskrevet, jf. § 218, stk. 1, 2. pkt.

Det fremgår af den foreslåede bestemmelse, at tiltalte, anklagemyndigheden og den ret, hvortil sagen påtænkes overført, skal have lejlighed til at udtale sig om spørgsmålet om flytning, inden landsretspræsidenten træffer sin afgørelse.

Hvis udtalelserne indeholder indvendinger mod den afgørelse, som landsretspræsidenten træffer, må det forudsættes, at afgørelsen – uanset om den træffes i form af en beslutning eller kendelse – indeholder en stillingtagen til disse synspunkter og dermed en begrundelse for den trufne afgørelse.

Spørgsmål nr. 3:

»Hvordan forholder ministeren sig til Advokatrådets bemærkninger om, at der ikke bør af-

siges udeblivelsesdomme i sager, der er flyttet fra en byret til en anden?»

Svar:

Advokatrådet anfører i sit høringssvar over betænkningen om en rejsedommerordning, at det må være en forudsætning for henvisning af straffesager til behandling ved en anden ret, at der ikke kan blive tale om at afsige udeblivelsesdomme, jf. retsplejelovens § 847, stk. 3.

Ifølge bestemmelsen i § 847, stk. 3, kan en domsforhandling fremmes til dom i tiltaltes fravær, hvis retten ikke finder tiltaltes tilstedeværelse nødvendig. Bestemmelsen omfatter bl.a. tilfælde, hvor tiltalte er undvejet eller uden tilladelse har forladt retten, samt tilfælde, hvor tiltalte har givet samtykke til sagens fremme, eller hvor domsforhandlingen skønnes utvivlsomt at føre til frifindelse.

Bestemmelsen anvendes stort set ikke i praksis, og det vil derfor næppe forekomme, at der er sket overflytning af en sag, hvor det bliver aktuelt at afsige udeblivelsesdom efter disse regler.

Bestemmelsen i § 847 giver endvidere i stk. 3, nr. 4, mulighed for at gennemføre en sag til domfældelse, når der alene er spørgsmål om ubetinget frihedsstraf i 30 dage eller derunder, konfiskation, førerretsfrakendelse eller erstatning.

De sager, der efter denne bestemmelse kan afgøres uden tiltaltes tilstedeværelse, er mindre, ukomplicerede sager, der enkeltvis ikke indebærer nogen belastning af retterne af betydning.

Der vil derfor ikke i praksis blive tale om overflytning af sådanne sager.

På denne baggrund finder Justitsministeriet ikke grundlag for at fastsætte særlige regler om udeblivelsesdomme i sager, der er overflyttet.